

Romeu, Julieta i els monstres

La historia. Mèxic, avui? Aprofitant la sonda que la NASA havia enviat a l'espai, una raça alienígena s'instal·la a Mèxic, prop la frontera USA, que declaren zona infectada; el fotoperiodista Andrew rep l'encàrrec de portar sana i estalvia Samantha, filla de l'amo del diari, a través del territori hostil.

La pel·lícula. La ciència-ficció de sèrie B ha donat al gènere uns quants films de culte i petites joies. Només cal recordar *El increïble home meneguante* i *Planeta Prohibido*. O quan la migradesa de recursos econòmics propi dels anys 50 feia obligat suplir-ho amb imaginació. És el que fa l'home-orquestra britànic Gareth Edwards amb *Monsters*. Perquè Edwards és el responsable, ull viu!, del guió, la fotografia, la producció i direcció d'aquesta adaptació lliure i postmoderna dels amants shakesperians més famosos. Posats a filar prim, penso que el cineasta anglès té ben present la mítica *Sucedió una noche*, que Frank Capra rodava el 1934 amb Clark Gable i Claudette Colbert de *protas*. I ahir com avui, la parella protagonista no ho sap massa que acabarà sent-ho. Amb un cert regust a *District 9* (no tot havien de ser referències al cinema clàssic), la *road-movie* vital i emotiva que es marquen els desconeguts Whitney Able i Scott McNairy aconseguen inquietar,

tant com albirar que, malgrat la vida material estigui sota sospita per allò de l'atur, la inseguretat, la incertesa, la jubilació a partir dels 67 tacs, sempre hi haurà un resquix per a l'esperança. Oh, la, la!.. Conyes serioses a banda, *Monsters* té l'encant horripilant (valgui la concomitància fonètica) de plasmar el drama de l'inexplicable trajecte que fa possible que dues persones antagoniques s'acabin estimant. *Monsters* ho fa. Amb un toc de nostàlgia *crudité*, que ni el mag

Monsters

Direcció, guió, fotografia i disseny de producció: Gareth Edwards. Intèrprets: Scott McNairy, Whitney Able. Regne Unit, 2010. 94'. Lauren Lleida.

Adrià, el del Bulli, no superaria.

La imatge. Els dos aliens, calamars gegantins, copulant enmig la nit.

La frase. "No vull tornar a casa", exclama Samantha, havent creuat la frontera. És intuir que la casa ja no és el que era? Però, és que és pot tornar mai a Ítaca?

La recomanació. Interessant per a espectadors distrets, però del tot imprescindible per als cinèfils de la ciència-ficció que no es vulguin perdre el penúltim monstre.